

αὐτοῦ μόνου καὶ ἑτέρου τινὸς ἀνθρακωρύχου τοῦ Λεονάρδου, πλησιάζει δὲ θαρραλέως τοὺς ἀπεργούντας, καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ, λέγουσα :

— Προσέξατε τὸν Λεονάρδον· δὲν εἶναι καθόλου τυχεῖος ἀνθρακωρύχος. Εἰς τὴν ὠραιότητα, τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ῥώμην αὐτοῦ, προσθέσατε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἐφευρετικότητά του. Ὑπὸ τὴν χονδρὰν τοῦ ἐργάτου ἐνδυμασίαν κρύπτεται νέος μηχανικὸς εἰσχωρήσας εἰς τὸ μεταλλεῖον ὅπως μάθῃ τὴν πρακτικὴν ἐπαγγέλματος, τοῦ ὁποῖου κατὰ βαθὸς γνωρίζει τὴν θεωρίαν.

Ὁ Λεονάρδος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθεῖξῃ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὠραιότητος τῆς Ἀμαλίας, προξενηθεῖσαν αὐτῷ τρυφερὰν ἐντύπωσιν, ἣν ἠδυνάτει νὰ φανερώσῃ αὐτῇ ἕνεκα τῆς φαινομενικῆς κοινωνικῆς ἀποστάσεως, ἥτις τοὺς ἐχώριζε.

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, αἱ ἐπανεύρωμεν ἐν τῷ μεταλλεῖῳ τὰ δύο ζεύγη, ἀτινα, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος των, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς στοᾶς τῆς *Μελανῆς Παρθένου*, ὅπως δεηθῶσιν.

Τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς «Μελανῆς Παρθένου».

Ἡ ἀπὸ τῶν ἐκμεταλλευομένων ἀνθρακωρυχείων μέχρι τοῦ ἀνθρακῶνος ὁδός, ἦτο ἀρκετὰ ἐκτεταμένη. Οἱ λιθάνθρακες εἰσὶ διατεθειμένοι εἰς στιβάδας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον συμμετρικὰς καὶ ἐπεξεργασμένας, τὰς ὁποίας τεμάχια βράχων ἀφορίζουσιν. Ὅθεν τὰ μεταλλεῖα ἔχουσι κατὰ συνέχειαν πλεῖστα διαμερίσματα, ἀτινα συγκοινωνοῦσι διὰ μέσου τῶν στοῶν. Ἄρα, εἰς ἀνωτέρον τι διαμέρισμα τῆς Πολινίας, ἐντὸς ἐξαντληθείσης καὶ πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθείσης φλεβός, εὗρίσκετο ἡ σεδασμία εἰκῶν, ἐνθα ἔφθανέ τις διὰ ἀνιούσης στοᾶς, συγκοινωνούσης τὰ δύο στρώματα.

Οἱ ὁδοιπόροι μετὰ πολλὰς περιστροφὰς ἔφθασαν εἰς τὴν στοᾶν ἐκείνην. Ἡ κατωφέρεια ἦτο ἀρκοῦντως τραχεῖα· ἐρείπια, ὡς καὶ ὕδατα ρέοντα πανταχόθεν, καθίστανον δύσκολον τὴν πορείαν, καὶ καθ' ὅσον ἐπρωχόρου, ὁ ἀήρ, ὅστις ἀνεπαρκῶς ἀνενοῦστο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκμεταλλεύσεως, συνεπυκνοῦτο, διὸ καὶ δυσκόλως ἀνέπνεε τις. Ἄλλως τε, ὁ τόπος ἦτο ἐρημὸς καὶ θλιβερός. Δὲν διέκρινέ τις πλέον, τὰ δίκην πυγολαμπίδων φῶτα, οὐδὲ ἤκουε τὸ εὐθυμὸν ᾄσμα τῶν ἀνθρακωρύχων. Τὰ πάντα ἦσαν σιωπηλὰ.

Ἐνῷ ἀνερριχθῶντο τὴν κοπιώδη ἐκείνην ἀνωφέρειαν, ἡ Ἀμαλία, ἐπωφελουμένη στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πλάτος τῆς στοᾶς εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τὸν Λεονάρδον νὰ τὴν πλησιάσῃ, εἶπεν εἰς αὐτὸν μετὰ φιλικοῦ τόνου:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Λεονάρδε, διότι πρὸ ὀλίγου τοσοῦτον ἐνθέρμως με ὑπερασπίσατε· καὶ ἐν τούτοις θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸ συμφέρον ὅλων ἡμῶν, νὰ περιφρονήσετε, ὡς ἐγὼ ἔπραξα, τὰς ὕβρεις τοῦ Λεονάρδου.

— Δεσποινίς, ἀπεκρίνατο ὁ νέος ἀνθρακωρύχος μετριοφρόνως, δὲν ἐσκόπουν μόνον νὰ τιμωρήσω τὴν πρὸς ὑμᾶς αὐθάδειαν

του, ἡσθάνομην ἐπίσης ὅτι ἔδει νὰ καταπατήσω τὴν κακὴν ἐπήρειαν, ἣν ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐργατῶν ἐξήσκει. Ἡ κτηνώδης δύναμις εἶναι πάντοτε ἐπιβλητικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεώς μας. Ἡθέλησα νὰ διασπᾶω τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον περιστοιχίζει τὸν Λεοπόλδον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συντέχνων μας. Ἦδη δὲν θὰ τον θεωρῶσι πλέον ὡς ἀήτητον, καὶ θὰ ἦναι ὀλιγωτερον διατεθειμένοι νὰ ἀκούσωσι τὰς συμβουλὰς του.

— Ἀ! πόσον ὁ Λεονάρδος ἔχει δίκαιον! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, τώρα πλέον ὁ ἀρχιβολιστὴς εἶναι ἀνθρωπὸς χαμένος διὰ τοὺς ἀλλοὺς ἐργάτας· ὅταν ἀργότερα ὑποκριθῇ τὸν ὀργισμένον δὲν θὰ τον φοβηθῶσι πλέον. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅστις τὸν ἐροῦσιν ἄλλοτε τόσον, δὲν θὰ τον ἀφήσω τοῦ λοιποῦ νὰ με ζαλιζῇ με τοὺς θυμους του!

— Μὴ τα λέγεις αὐτὰ, ἐξάδελφε Ἀντώνιε, ὑπέλαβεν ἡ Γερτρούδη, θὰ καταπτήσῃς νὰ γείνης φίλερις· ἔπειτα, ὁ Λεοπόλδος πολὺ ἐκακομεταχειρίσθη...

— Ἐν ὅμως, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀντώνιος, με ὕψος καυχηματίου, εἶχε τὴν ἀδιατροπίαν νὰ σε τριγυρίζῃ... καὶ νὰ σε φοβερίζῃ... ἀλλ' ἀλήθεια, Λεονάρδε, ἐξηκολούθησεν ἀφελῶς, πῶς σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι τόσον σφόδρ, ἀφοῦ ἐκάθησες εἰς τὰ σχολεῖα, πῶς κατόρθωσες νὰ ρίψῃς κάτω τέσσαρας φορὰς τὸν Λεοπόλδον, χωρὶς νὰ φαίνεσαι ὅτι τὸν ἐγγίξεις καθόλου;

Ὁ Λεονάρδος ἐμειδίασε.

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου. Προορισθεὶς νὰ ζῶ ἐν τῷ μέσῳ ἐργατῶν — μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἀνθρώποι ἔτοιμοι ν' ἀκούωσι τὸ καλὸν τους — οἷτινες εἶναι φιλόνοικοι, κτηνώδεις καὶ ἡλίθιοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν, καὶ γνωρίζων πάντα ταῦτα, ἡθέλησα, διερχόμενος τῶν Παρισίων, νὰ λάβω μαθήματα ἰδιαίτερας τινὸς τέχνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα μερικὰς προόδους, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶδετε. Ἐὰν ἐπιμένῃς Ἀντώνιε, θὰ σοι διδάξω τὴν τέχνην αὐτήν, καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ ὑπερασπίσῃς τὸν ἐκυτόν σου κατὰ τοῦ ἀρχιβολιστοῦ, ἡ καθ' οἷον οὐδὲποτε ἄλλου ἀχρείου, ὁ ὁποῖος θὰ ἡθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς δυνάμεώς του.

— Δέχομαι, Λεονάρδε, καλέ μου Λεονάρδε, ἀνεφώνησεν ἐνθους ὁ Ἀντώνιος· δὲν θέλω πλέον νὰ μάθω τὴν ἱερογραφίαν, τὴν ἀντιγραφὴν τῶν σχεδίων, καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης διδάξέ με μόνον νὰ ζυλοκοπῶ τὸν Λεοπόλδον, καὶ δὲν θέλω περισσότερα. Ναί, θέλω νὰ τον σκοτώσω, νὰ τὸν κυλίσω κατὰ γῆς, νὰ τὸν...

— Ἀ! τί καλὸς χριστιανὸς εἶναι, ὁ ἐξάδελφός μου Ἀντώνιος! εἶπεν ἡ Γερτρούδη μορφαζουσα· ὁ δυστυχὴς εὗρίσκειται εἰς κακὴν κατὰστασιν· μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸν λυποῦμαι.

— Λαιπὸν ὅσον τὸν λυπᾶσαι, τόσον αἰσθάνομαι περισσοτέραν ὀρεξίν· νὰ τοῦ σπᾶσω τὰ πλευρά, ἀπήντησεν ὁ ζηλότυπος Ἀντώνιος.

[Ἐστὶν ἐνίσχυσις]

Π. Δ. Τ.

Αἱ ΦΙΛΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ *Louis Leroy*].

Δὲν ὑπάρχει χειροτέρα ταύτης παγίς. Σὲ φορτόνεται διὰ νὰ τοὺς πληροφωρήσῃς ἐὰν ἡ δεσποινίς Α... εἶναι ἐνάρετος ἢ ἐὰν ὁ κ. Β... εἶναι τίμιος. Ἐὰν δὲν ἀπαντήσῃς θεωρεῖσαι ἀνάγωγος, δὲν ἔχεις δὲ τὸ δικαίωμα νὰ διώξῃς τοῦ οἴκου σου τὸν ἀδιάκριτον ὅστις ἐπ' ὠφελείᾳ του σὲ μεταχειρίζεται ὡς ἀτυνομικὸν ὑπάλληλον. Ἐπειτα ὅταν κύψῃς πλέον κατηφῆς τὸν αὐχένα καὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἐνδιαφερόμενοι λέγουσιν ἕκαστος ἑκατέρωθεν, ὁ πενθερός π. χ. εἰς τὸν γαμβρόν :

— Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, φίλτατέ μου, ἀλλ' ὁ φίλος σας κ. Γ... μ' ἐσυμβούλευσε νὰ μὴπραγματώσω τὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς μου γάμον σας.

Καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὸν πενθερόν :

— Πιστεύσατέ με ὅτι ἐλυπήθην εἰλικρινῶς, ἀλλ' εἰς τοῦ ὁποῖου ἰδιαιτέρως ἐκτιμᾶτε τὴν ἐξοχὴν εὐθύτητα, μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ κόρη σας δὲν εἶχεν ἴσως... δὲν ἦτο ἴσως ἀκόμη ἀξία... μ' ἐννοεῖτε ;

Καὶ ἰδοὺ εὗρίσκεσθε εὐθὺς ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν πρῶην φίλων σας. Περὶ τούτου ἀναφέρομεν ἀνέκδοτον.

Ὁ Ἰσιδωρος Ἰσιδώρου σκληρῶς ὑπέφερεν ἐκ τῶν τοιούτου εἶδους πληροφωριῶν ὡς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο περὶ γάμου φίλου τοῦ τινος. Πρωτὰν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας, σοβαρὸς καὶ ταινιοφόρος, τοῦθ' ὅπερ ἐδείκνυνεν ὅτι ἦτο παρὰσημοφορημένος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἰσθε τίμιος ἀνὴρ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσιδωρος.

— Αἱ πληροφωρίαι τὰς ὁποίας ἔλαβον δι' ὑμᾶς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν μοι παρέχουσι.

— Ἀ!... ἐλάβετε πληροφωρίας ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω πρὸς τίνα σκοπὸν ;

— Ἐχω, κύριε, κόρην, τὸ χάρμα, ἡ παρηγορία, τὸ κόσμημα... τῶν ψυχρῶν τριχῶν μου.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σοβαροῦ τούτου ἀνδρός πίπτει δάκρυ μόλις διακρινόμενον.

— Ἀ! ἔχετε κόρην... τὸ χάρμα, τὸ κόσμημα... ἀποκρίνεται ὁ Ἰσιδωρος.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ ἐννοεῖτε ὅπου εὐθύνομαι διὰ τὸ μέλλον της.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Μέλλω νὰ τὴν ὑπανδρεύω μετὰ τινος φίλου σας, με τὸν κ. Παιντάν. Γνωρίζετε τὸν κ. Παιντάν ;

— Πολὺ καλὰ.

— Λοιπὸν, κύριε, πολλαχόθεν ἔλαβον

Πληροφορίας περί τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ μου, αἱ ὁποῖαι ὁμῶς ἐπεθύμουν νὰ ἦσαν μάλλον εὐχάριστοι.

— Διαβόλε !

— Μάλιστα. Ἐν ᾧ εὐρισκόμεν εἰς μεγάλῃ στενοχωρίαν, ἕνεκα τῶν δυσαρέστων αὐτῶν πληροφοριῶν, ἐσυλλογίσθη ὁ μᾶς, κύριε. Ἐχῶ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω ἐκ φήμης καὶ διὰ τοῦτο ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ ἐννοούσατε τὰς βασάνους μου καὶ ὅτι θὰ μ' ἐλυπήσθε.

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ζητῶ καλλίτερον παρά...

— Εὐχαριστῶ. Σᾶς εἶχα πολὺ καλὰ κρίνει.

Καὶ μειδίαμα εὐάρεστον ἤνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἐπισκέπτου.

— Λάβετε, σᾶς παρακαλῶ, τὴν καλωσύνην νὰ μὲ πληροφορήσητε εἰλικρινῶς περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ φίλου σας. Εἶναι καθήκον τιμῆς αὐτό, καὶ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τ' ἀποφύγητε.

— Χμ!... χμ!... μοῦ ὑπόσχεσθε ὁμῶς ἐντελὴ ἐχεμύθειαν.

— Ἄ! κύριε!.. βεβαιωθῆτε...

— Καλὰ. Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ Παιντὰν εἶναι ἄριστος νέος, ἀλλὰ... ὁ χαρακτήρ του εἶναι... πῶς νὰ σᾶς εἶπω;... ἀνυπόφορος, μάλιστα, ἀνυπόφορος. Ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτός, πταίει μόνον τὸ κρασί.

— Πίνει;

— Τὸν περίδρομον. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου εἶναι ἀνὴρ τίμιος, εὐθέος χαρακτήρος, γενναῖος καὶ μὴ ἐγκαταλιπὼν ἀνάνδρως τὰ τέκνα του.

— Ἐχει τέκνα;

— Δὲν τὸ εἰδεύρατε; ὦ! διάβολε! διάβολε!

— Καὶ πόσα ἔχει;

— Δύο ἢ τρία.

— Ἀπὸ ποῖαν;

— Ἀπὸ πολλὰς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε. Τώρα τὸν ἔμαθα πολὺ καλὰ.

— Πρὸ πάντων ἐχεμύθειαν!

— Μήπως ἔχετε τὴν πρόθεσιν νὰ μὲ προσβάλητε ἀμφιβάλλοντες περὶ τούτου;

— Ὁ ἐπισκέπτης ἀπομάσσει τὸ δάκρυ του καὶ ἐξέρχεται, ἄφ' οὗ πρῶτον σφίγξῃ φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Ἰσιδώρου.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ φίλος Παιντὰν εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰσιδώρου μὲ τὸ ὄμμα ἀπαστράπτον ἐκ τῆς ὀργῆς, μὲ ἀγρίαν τὴν ὄψιν καὶ μὲ σιγάρων τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἔτι ἀνάψῃ. Κακὸν σημεῖον.

— Καλημέρα, Παιντὰν, τῷ λέγει ὁ Ἰσιδῶρος δι' ἡσύχου φωνῆς.

— Νὰ σοῦ 'πῶ! ἀπαντᾷ ὁ φίλος τοῦ οἴνου. Πῶς ἐτόλμησες, σύ, φίλος μου, νὰ μὲ κατηγορήσης εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῶον τὸν Πιέρο, ὁ ὁποῖος σοῦ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ ἐμοῦ;

— Ἐγώ;

— Κάμε τάχα τὸν ἀνήξερο! Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ὅλα!... Ἀκούεις; ὅλα!...

— Τί ἀχρεῖος!

— Ἄ! Ἰσιδῶρε, ἀποπληξία 'κόντεψε

νὰ μοῦ ἔλθῃ ὅταν μὲ εἶπεν ὅτι ἔχω ἔξ παιδιά!

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶπον δύο ἢ τρία.

— Ἐξ παιδιά, μοῦ εἶπεν ὁ Πιέρο, καὶ ἀπὸ ἔξ διαφόρους γυναῖκας, θλίβε!

— Καλὲ τί ἀκούω!

— Χωρὶς νὰ λογαριάσω τὸ κρασί τὸ ὁποῖον πίνω, χωρὶς νὰ ἐντραπῶ, εἰς τὸ χειρότερον οἶνοπωλεῖον μὲ τὸν τυχόντα.

— Πολὺ ὀλίγον ὠμίλησα περὶ οἴνου. Ἀλλὰ, Παιντὰν, ἔλα κάθησε νὰ...

— Κατέστρεψες τὸν βίον μου, τὴν καρδίαν μου, τὴν περιουσίαν μου, ὅλα, ὅλα! Δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ ν' ἀποθάνω καταρμένός σε! Χαῖρε, βρωμερὸν ὄν!

Ἡ γλυκόξινος αὕτη σκηνὴ ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις τὸν Ἰσιδώρον, αἱ δὲ περὶ πληροφοριῶν ἰδέαι του παραδόξως ἐτροποποιήθησαν. Ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων τούτων κατεχόμενος δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν σεβασμίας κυρίας.

Τὴν φορὰν ταύτην πρόκειται περὶ ἐνὸς μικροῦ ἀνοήτου ἐρασθέντος τῆς δεσποινίδος Ῥόζας Κόλα, πλυντριάς, καὶ κατοικουσῆς εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν εἰς ἣν καὶ ὁ Ἰσιδῶρος.

— Μάλιστα, κύριε, λέγει ἡ σεβασμία κυρία, ὁ Γουσταῖος ἀγαπᾷ μανιωδῶς τὴν νέαν αὐτὴν, ἡ ὁποία, καθὼς μὲ βεβαιοῦ, εἶναι πολὺ ἐνάρετος. Ἐννοεῖτε ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς περιουσίας, ἃς γίνῃ εὐτυχῆς ὁ υἱός μου καὶ θὰ σᾶς εὐλογῶ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου.

— Ἀλλὰ, κυρία μου, τί θέλετε νὰ σᾶς εἶπω!

— Πολλὰ καλὰ περὶ τῆς μελλούσης νύμφης μου, ὅσον τὸ δυνατόν εἰμπορεῖτε.

— Πολὺ καλὰ. Ἡ δεσποινὶς Ῥόζα μοὶ ἐράνην χαριεστάτην.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ὁ δὲ ἀνὴρ ὅστις θὰ τὴν νυμφευθῇ οὐδέποτε θὰ παύσῃ ὢν εὐτυχῆς.

— Πιστεύετε;

— ὦ! εἰμαι βεβαιότατος.

— Τὰ δε ἦ'η της, κύριε, πῶς σᾶς φαίνονται;

— Καλλίστα.

— Ἀχ! τί εὐτυχία!

Ἡ μήτηρ τοῦ Γουσταῖου ἀναχωρεῖ ἄφ' οὗ διεβεβαίωσε τὸν Ἰσιδώρον περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης της. Ἀλλ' ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον, ὁ Ἰσιδῶρος δέχεται δευτέραν ἐπίσκεψιν τῆς σεβασμίας κυρίας.

— Ἄ! κύριε, εἰς ποῖαν παγίδα ἐρρίψατε τὸν υἱόν μου καὶ ἐμέ!

— Πῶς, κυρία;

— Ἡ καλὴ σας Ῥόζα Κόλα ἐκοιμήθη πάλιν ἐξω ἀπόψε. Εἶναι κακίστης διαγωγῆς, προχθὲς μάλιστα τὸ ἐσπέρας τοῦ σαββάτου ἐχόρευεν ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ τὸ εἰδεύωμεν.

— Μ' ἐκπλήττετε.

— Ν' ἀπατήσητε τοιαυτοτρόπως μίαν δυστυχῆ μητέρα! Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τιμωρήσῃ, κύριε, θὰ σᾶς τιμωρήσῃ!

— Ἄ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, λέγει ὁ Ἰσιδῶρος. ὅταν ἡ κυρία τὸν ἀφῆκεν, εἶπε

καλὰ εἶτε κακὰ λέγω, ὅλο ἀνοησίαις κάμνω. Ἄ! ἂν μὲ ἔξανκούσουν νὰ εἶπω καλὰ ἢ κακὰ πλέον νὰ μὲ κρεμάσουν!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας λαμβάνει ἐπιστολὴν ἐκ τινὸς ὠραίας χήρας παρακαλοῦσης αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν της ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Σπεύδει πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπελπίς μανθάνει ὅτι πρόκειται νὰ δώσῃ πληροφορίας αὐτῆς. Ἡ χήρα μέλλει νὰ νυμφευθῇ ἕνα ἱλαρχον, πρῶτον ἐξάδελφον οὗ Ἰσιδώρου.

— Λοιπὸν, ἀγαπητὲ κύριε Ἰσιδῶρε, εἶναι καλὸς ὁ ἐξάδελφός σας;

— Ἄ! ἡλλαχθε τὸν καθρέπτην τῆς αἰθούσας σας;

— Μάλιστα... Ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγετε τίποτε περὶ τοῦ ἐξάδελφου σας;

— Ἐπροτίμων τὸν παλαιόν.

— Πῶς, τὸν παλαιόν;

— Δῆλα δὴ τὸν ἄλλον καθρέπτην. Ἡ το καλλίτερος, τὸ δὲ παλαιόν του...

— Μὰ σᾶς παρακαλῶ...

— Εἰμὶ εἰς τὰς διαταγὰς σας. Τί θέλετε;

— Εἰπέτε μοι περὶ τοῦ ἱλαρχοῦ τίποτε.

— Ἄ! ἔχει ὠραῖον βαθμόν. Ἐγὼ ὁμῶς προτιμῶ τὸν βαθμόν τοῦ ταγματάρχου. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἀποκριθῇτε ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἀντισυνταγματάρχου...

— Μὲ περιπαίζετε, κύριε Ἰσιδῶρε.

— Ἄ! ποσῶς! τί ἰδέαν ποῦ ἔχετε! Ἐρωτήσατέ με καὶ θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ὁ ἱλαρχος εἶναι καλὸς διὰ σύζυγος;

— Ἄ! τί ὠραῖον πρᾶγμα ποῦ εἶναι ταιριασμένον ἀνδρόγυνον!

— Θὰ εἶμαι εὐτυχῆς μετ' αὐτοῦ;

— Ἀξίζετε νὰ εἰσθε, κυρία.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχῆς;

— Θὰ ἦτο δυστύχημα ἐὰν δὲν ἐγίνεσθε εὐτυχῆς.

— Καλὰ, ἐννοῶ! Διέγνωσα τὴν ἀλήθειαν! Κύριε Ἰσιδῶρε, ποτὲ δὲν θὰ γίνω ἐξάδελφός σας.

— Ἀλλὰ, κυρία...

— Ἀρετὰ, περιττὰ τὰ περισσώτερα λόγια. Ἐννόησα.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ ἱλαρχος πλήρης ὀργῆς συναντᾷ τὸν Ἰσιδώρον καὶ τὸν ἀρχίζει μὲ ὕβρεις διὰ τὰς δυσαρέστους πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔδωκε περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ ὁμῶς δὲν εἶπα τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ δύστηνος Ἰσιδῶρος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπήντησεν ὁ ἱλαρχος, ὅταν σιωποῦν εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κατηγοροῦν.

— Ἄ! μὰ 'ς τὸ διάβολο λοιπὸν, ἀνακραῖε ὁ Ἰσιδῶρος εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, μοῦ λέγουν ὅτι ψεύδομαι, δὲν λέγω τίποτε, τὸ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει. Ἄ! μὰ ἂν μοῦ ζητήσουν κάμμιαν φορὰν πληροφορίας πάλιν, θὰ προτιμήσω νὰ κόψω τὴν γλῶσσά μου παρὰ νὰ ἔγῃ λῆξι πλέον!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ